

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Maxime cum principibus viris philosopho esse disputandum

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, ΠΕΡΙ

τῆς ὀπιμάλισταις ἡγεμονίαις δὲ τὸν φιλοσοφικὸν ἀγῶνα λέγειν.



ΩΡΚΑΝΟΝ ἐγκολπίσασθαι, καὶ φι-
 λίαν ἡμῶν καὶ μετέπειτα καὶ παρὰ δὲ χεῖρας
 καὶ γεωργεῖν, πολλοῖς μὲν ἰδίᾳ, πολλοῖς
 δὲ καὶ δημοσίᾳ χρῆσιμον καὶ ἕκαστον γε-
 νησομένην, φιλοκάλων ὅτι καὶ πολιτικῶν
 καὶ φιλανθρώπων, οὐχ (ὡς ἐνίοι νομί-
 ζοισι) φιλοδοξῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ αἰθέριον, φιλοδοξῶς ὅτι καὶ φοφο-
 δῆς, ὁ φόβος καὶ φοβέμενος ἀχρῶσαι λιπαρῆς τῆς ἐξοσίας καὶ
 θεραπευτικῆς. ἐπεὶ τί φησιν ἀπὸν θεραπευτικῆς, καὶ φιλοσοφίας
 δεινότητος; Σίμων εἰ γὰρ ἡμῶν ὁ σκυτοτόμος, ἢ Διονύσιος ὁ γραμ-
 ματικῆς, ἢ Περικλέους ἢ Κάτωνος, ἵνα μοι παρὰ δὲ χεῖρας
 καὶ παρὰ δὲ χεῖρας ὡς ὁ Σωκράτης ἐκείνοισι. καὶ Ἀείων μὲν ὁ
 Χίος ὅτι τὰ πᾶσι δὲ χεῖρας τοῖς βέλτεροις, ἢ τῶν σο-
 φιστῶν κακῶς ἀχρῶν, ἀφῆλεν εἰπεῖν καὶ τὰ φησὶ λόγων συνεί-
 ναι κινητικῶν παρὰ δὲ χεῖρας, ἢ μὲν ὅτι φθίζουμεθα τοῖς δυνα-
 τοῖς καὶ ἡγεμονικῶν, ὡς παρὰ δὲ χεῖρας καὶ ἀνημέροις γίνεσθαι
 σιωπῆς. ὅτι ἀνδρῶν ὅποιός ἐστιν ὅτι φιλοσοφίας λόγος,
 ὡς τὸ ἐλθνύοντα ποιεῖν ἀγάλματα ἐπὶ αὐτῶν βαθμίδος
 ἐσαώτα, κατὰ Πίνδαρον ἀλλ' ἐνεργὰ βούλεται ποιεῖν ὡν
 ἀνὰ φηται, καὶ παρὰ δὲ χεῖρας καὶ ἐμφύστα, καὶ κινητικῆς ὁρμαῖς
 ὅτι τῆς καὶ κρίσεις ἀγωγῆς ὅτι τὰ ὠφέλιμα, καὶ παρὰ δὲ χεῖρας
 ῥέσις φιλοκάλων, καὶ φρονήματα καὶ μέγιστος μὲν παρὰ δὲ χεῖρας
 καὶ ἀσφαλείας, δι' ὧν τοῖς ἄλλοις καὶ δυνατοῖς ὁμιλοῦ-
 σιν οἱ πολιτικῶν παρὰ δὲ χεῖρας. καὶ γὰρ ἀνὰ ἰατρῆς ἢ φιλο-
 κέρως, ἢ διὸν ὀφθαλμοῖς ἰατρῆς τὸν ἄλλοις πολλῶν βλέποντα
 καὶ πολλοῖς φυλάσσοντα καὶ φιλόσοφος ψυχῆς ὅτι μελή-
 σεται παρὰ δὲ χεῖρας, ἢ τῶν πολλῶν φρονιτίζουσιν ὅρα, καὶ
 πολλοῖς φρονεῖν καὶ φιλοσοφεῖν καὶ δικαιοπραγεῖν ἐφείδου-
 σαν, καὶ γὰρ εἰδένος ἢ παρὰ δὲ χεῖρας τῆς τῆς ὕδατων καὶ σιναγα-
 γῆς, ὡς παρὰ δὲ χεῖρας τὸν Ἡρακλέα καὶ πολλοῖς τῶν πάλαι, ἢ
 ἀνὰ ἔχαρε φρεσυχῶν ἐν ἐσαπῶ παρὰ δὲ χεῖρας Κόρακος πέτρῃ πῦρ
 συβωτικῆν ἐκείνην Ἀρέτου, ἀλλὰ παρὰ δὲ χεῖρας πῖνος ἀενάους
 πηγῆς ἀνακαλύπτων πόλει τε καὶ στρατοπέδῳ καὶ φυτείας
 βασιλέων καὶ ἀλλοτρῶν, ἀχρῶν δὲ ὁ Ὀμήρου τὸν Μίνω παρὰ δὲ χεῖρας
 ὁ αἰετὸν ἀποκαλοῦντος τῆς δὲ ἐστὶν (ὡς φησὶν ἌΓΓΕΛΩΝ)
 ὁμιλητὴν καὶ μαθητὴν. ὅσοι γὰρ ἰδιώτας, ὅσοι οἰκυρούς, οὐδὲ
 ἀπαρὰ δὲ χεῖρας ἢ ζῆλον εἶ) τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ βασιλέως. οἷς
 βουλίας ἡγομένης καὶ δικαιοσύνης καὶ χρῆσιμότητος καὶ με-
 γαλοφροσύνης, πᾶσι τὸ ἐμμελλον ὠφελήσασθαι καὶ ἀπο-
 λαύειν οἱ χρονοῖ. ὁ ἐρύχθιον τὸ βοτάνιον λέγουσι μὲν
 ἀγρῶς εἰς τὸ σῶμα λαβοῦσης, αὐτῶν τε παρὰ δὲ χεῖρας ἐκείνου καὶ
 τὸ λοιπὸν ἀπόλιον ἴσασθαι, μέγιστος ἀνὸς ἀπόλος δὲ ἐλθῆ
 παρὰ δὲ χεῖρας τοῦ αὐτοῦ ἔχουσιν αἱ ἀπόροιαι τῆς δυνάμεως
 ὀξύτητα, παρὰ δὲ χεῖρας ἐπινημοσύνην τὰ γτηνῶντα καὶ κα-
 πασιδναμῶν. καὶ μὲν ὁ τῆς φιλοσοφίας λόγος ἐάν μὲν
 ἰδιώτῳ ἕνα λάβῃ χρονοῦ ἀπαρὰ δὲ χεῖρας καὶ παρὰ δὲ χεῖρας
 γράφοντα ἑαυτὸν, ὡς κέντρον καὶ ἀγαθήματα γεωμετρικῶν, τῶν παρὰ δὲ χεῖρας τὸ σῶμα χρονοῦ, οὐδὲ δίδωσιν εἰς ἑτέρον;

Palmer.

A



PLUTARCHI LIBELLVS,

Maxime cum principibus viris philosopho esse disputandum.



V o d instituiti te in amicitiam
 Sorani infinuare, eamq; ample-
 cti & colere, quæ multis priua-
 tim, multis etiã publice fit utilis,
 atq; frugifera futura: rē facis ho-
 nestatis, reip. humanitatifq; stu-
 diofo homini conuenientē: non,
 vt nonnulli opinantur, ambitiofo. Etenim hoc po-
 tius verū est, ambitiofum esse, & meticulosum eum,
 qui fugit vereturque dici adhærere iis qui in aliqua
 potestate sunt constituti, & eos demereri. Nonne e-
 nim homo ingenii culturæ patiens, & philosophiæ
 indigēs diceret: vtinam Simo fierem cerdo, aut Dio-
 nyfius litterator de Pericle vel Catone, vt mihi ficut
 illis adfideret ac colloqueretur Socrates? Aristo sane
 Chius à sophistis impetitus maledictis, quod cum o-
 mnibus qui hoc vellent differeret: Optare se dixit, vt
 etiã bruta animalia intelligere possent verba ad vir-
 tutem incitantia. Nos vero potentum & principum
 vitorum consuetudinem, tanquam agrestium & fe-
 rorum animalium, vitabimus? Non statuarii morem
 feruat philosophiæ oratio vt simulacra (quod est a-
 pud Pindarum) faciat in sua perpetuo hærentia basi.
 sed quidquid attingit, id industrium vult reddere, ef-
 ficax atq; animatum, impetufq; ingenerat, & iudicia
 quibus id ad vtilia incitetur, consilia honestatem re-
 fipientia, altitudinemq; animi cum mansuetudine
 & cautione coniunctam. Atque hæc causa est, cur li-
 bentius cum eminentibus ac potentia præstantibus
 consuefcant viri ciuiles. Quippe & medicus hone-
 stis studiosus malit oculum sanare qui pro multis
 videat, multofq; custodiat: & philosophus promptior
 erit ad curandū animum quem pro multis procurare
 videt, & qui debeat multis sapere, philosophari, ac iu-
 sticiam colere. Nam qui peritus esset aque inuenien-
 de & conducende, (quod de Hercule & multis vete-
 ribus narratur) is profecto nō oblectaret se in aliqua
 agri extremitate aperiendo fonte, qualis illa subulci
 est ad Corui saxum Arethusa? sed fluminis alicuius
 perennes fontes propagando ad vrbes, castra, agros
 regum cultos atque lucos. Homerum audimus: qui
 Minoem Iouis oaristam appellat: hoc est, Platone in-
 terprete, familiarem atq; discipulum. non enim pri-
 uatos homines, aut domi desidentes, ociofosve, deo-
 rum esse voluerunt discipulos: sed reges, qui prudent-
 tiam, iusticiam, bonitatem ac magnanimitatem con-
 fecuti, ea ad omnium essent vtilitatem conuersuri.
 Eryngium herbam aiunt si vna capella in eos sumat,
 ipsam primum, mox totum gregem subsistere, donec
 accedens pastor ori eam eximat: tantam vim celeri-
 tatis odor eius habet, qui ignis in morem in proxima
 quæque dissipetur atq; ea occupet. At enim philoso-
 phica doctrina, si in priuatum aliquem incidat, qui
 ocio gaudens, & corporis sui vifibus se tanquam cir-
 culo ducto circumscribat, non propagatur ad alios,

λυτος ἀπαθεν ἀγρός ὡν ἀσπαζέται, τῆς δὲ γὰρ ἑπιφικῶν
 καὶ ἐλλογίμην ὁδὸν αὐτὸς καταφρονῶ. πλοῦτον δὲ καὶ δό-
 ξαν ἠγεμονικῶν καὶ δυνάμειν ἐν φιλίαις οὐ διώκει, οὐ μὲν
 ὁδὸν φθίγει ταῦτα παροῦσα μετεῖω ἦται. ὁδὸν γὰρ τοῖς κα-
 λοῖς τῶν νέων διώκει καὶ ὠραῖους, ἀλλὰ τοῖς διαγώνους καὶ
 κροσμίους καὶ φιλομαθεῖς. ὁδὸν οἷς ὠρα καὶ χάρις σιω-
 πεται καὶ αἴτος δεδίπτεται τὸν φιλόσοφον, οὐδὲ ἀποσοβεῖ καὶ
 ἀπελαύνει τῶν ἀξίων ἐπιμελείας τὸ κάλλος. οὕτως οὖν ἀ-
 ξίας ἠγεμονικῆς καὶ δυνάμεως ἀνδρὶ μετεῖω καὶ ἀσπείρω
 παροῦσης, ὅσα ἀφέξεται τοῦ φιλήν καὶ ἀγαπᾶν, ὁδὸν φο-
 βηθήσεται ὁ αὐλικὸς ἀκούσαι καὶ θεραπείας. Οἱ γὰρ
 Κύριον φθίνοντες αἰθερώπων ἀγῶν Νοσοῦσιν ὁμοίως τοῖς ἀ-
 γαστῶν ἠρημνῶν, καὶ οἱ παρὰ ἐνδοξον οὕτως καὶ ἠγεμονικῶν
 φιλίαι ἔχοντες. ὁ μὲν οὖν ἀσπείρων φιλόσοφος οὐ φθί-
 ζεται τοῖς ποιούτους, ὁ δὲ πολιτικὸς καὶ ἀφείξεται αὐτῶν
 ἀκούειν, ὅσα ἐνοχλῶν, οὐδὲ ἐπισημασθῶν τὰ ὅσα ἀφεί-
 ξεται ἀκρίβεις καὶ σοφιστικῶν, βουλομένων ἢ χάρων καὶ δει-
 λεργῶν καὶ χαλαρῶν καὶ σιωπῶν παροῦσης. Σπείρω
 δὲ ἀσπείρων δώδεκα ἡμερῶν ὁδὸν Βερέκυνθα χῶρον. Ἐπεὶ εἰ
 μὴ μόνον φιλοκαρῆς, ἀλλὰ καὶ φιλεῖν θεσπῶν, ἠδὲ οὐκ
 ἔσπειρεται ὁσούτους τρέφειν δυναμῶν, ἢ τὸ Ἀνιδένους
 ἐκείνο χωρίδιον, ἡ μάλιστα αὐτὰ αὐτὰ πάλιν ἀνῆρηκας. εἰ δὲ σε
 ἠρόμην τῶν οἰκονομῶν ἀπασαν ἐπιτρέφειν παραπομπῆ.
 καὶ πῶς ἐπίκουρος τῶν γὰρ ἐν τῶν βασιλευσῶν τῆς ἡσυχίας,
 ὡς παρὰ ἀκλύσῳ λιμῶν καὶ κωφῶν, ἠδὲ ἠδὲ πᾶ-
 ρειν, ὁ δὲ ποιεῖν, οὐ μόνον κάλλιον ἀλλὰ καὶ ἠδὲ οὐκ εἶναι φησι.
 χαρῆς γὰρ ὁδὸν οὕτως ἡνιμῶν ὅστιν ὡς χάρις. ἀλλὰ σφόδρα
 ἡ οὐκ αἶμας χάρις τὰ ὀνόματα ἡδὲ ἠδὲ, Ἀγλαίῳ καὶ Εὐ-
 φροσύνῳ καὶ Θάλειαι. ὁ γὰρ ἀγαλλόμενος καὶ χαί-
 ρων ἐν τῶν δίδοντι τῶν χάρις πλείον ὅστι καὶ καθαρώτερον.
 διὸ τὰ πάθειν δὲ ἀγῶν ὄντα πολλάκις, αἰεὶ δὲ ἀγῶνται
 τὰ δὲ ποιεῖν. ὁ δὲ ποιῶσι πολλοὶ οἱ ποιῶντες ἀγαθῶν
 ὡν πολλοὶ δέονται καὶ βουλομένων, οἱ αἰεὶ ἀφείροντες ἠγε-
 μόνους ἢ βασιλεῖς ἢ τυράντους ἀφείροντες καὶ συκαφάται καὶ
 κλάκες, ὡς παρὰ τῶν ἐλαύνονται καὶ χαλαρῶν, κα-
 τὰ τῶν ὅσα εἰς μίαν κύλικα φάρμακον ἐμβάλλοντες τα-
 νάσιμον, ἀλλ' εἰς πηγῶν δημοσίᾳ ρέουσαν, ἢ χρωμῶν παρὰ
 τῶν ὄρασιν, ὡς παρὰ οὖν τοῖς Καλλίου καμαρδουμῶν κλά-
 κας λέγουσιν, οὐ πῦρ οὐ σίδηρος ὁδὸν χαλκὸς εἶργει μὴ
 φοιτᾶν ὅτι δειπνῶν, καὶ τὸν Εὐπολιν· τὸς δὲ Ἀπολλοδώρου
 τῶν τυράντου καὶ Φαλαείδος καὶ Διονισίου φίλους καὶ σιωπῆς
 ἀπετυμπαρίζον, ἐσπείρωσιν, καὶ ἐπιπρωσῶσαν, ἐνα-
 γῆς ἐποιῶντο καὶ καταρῆτους, ὡς ἐκείνων μὲν ἀδικη-
 τῶν ἐνα, τούτων δὲ πολλοὺς δι' ἐνός τῶν ἀρχόντων· οὕτως οἱ μὲν
 ἰδιώταις σιωπῶντες, αὐτοὺς ἐκείνους ποιῶσιν ἑαυτοῖς ἀλύτους
 καὶ ἀβλαβῆς καὶ παροῦσης· ὁ δὲ ἀρχὸντος ἦτος ἀφαιρᾶν
 μὴ παρὸν ἢ γὰρ μὲν ἐφ' ὃ δὲ συκαφάτων, Ἐπολιν ἀ-
 δημοσίᾳ φιλοσοφῆ καὶ τὸ κρινὸν ἐπαυροῦσται, ὡς παρὰ τῶν
 διοικητῶν. τοῖς ἱερέσιν αἰδῶ καὶ ἡμῶν αἰ πόλεις ἡμῶν-
 σιν, ὅτι τὰ γὰρ ὡς τῶν θεῶν οὐ μόνον αὐτοῖς καὶ φίλοις
 καὶ οἰκείοις, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀιτωῦνται τοῖς πολίταις. καὶ
 τοῖς θεοῖς οἱ ἱερεῖς οὐ ποιῶσιν ἀγαθῶν δειπῶν, ἀλλὰ
 τοῖς οὖν οἷα τῶν ἀφείροντες τῶν ἀρχόντων οἱ σιωπῶ-
 ντες τῶν φιλοσόφων δικαιότερους ποιῶσι καὶ μετεωροτέρους καὶ
 παροῦσης, εἰς τὸ δὲ ποιεῖν, ὡς τε καὶ χάρειν πικρὸς ὅστι μᾶλλον. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ λυροποιὸς ἀνῆρ ἠδὲ οὐκ ἔστιν

A lytus Venerem eminus, ipse castus, salutabit: bono-
 rum tamen ac celebrium virorum de se opinionem
 nequaquam negliget. diuitias autem, & principe di-
 gnam gloriam ac potentiam in amicitis neque se-
 ctabitur neque si modice affluent, auersabitur. Nam
 neque formosos adolescentes sectatur, sed mode-
 stos, compositos, & discendi cupidos: neque quibus
 forma, flos ætatisque & venustas adest, reformidat:
 neque culturæ dignos ob pulcritudinem reiicit. Ita
 dignitate & potentia principe digna præditus ho-
 mo ciuilis ac moderatus, non abstinabit amando
 & diligendo: nec verebitur aulicus appellari & qui
 principem colat.

*Nam qui Venerem fugiunt nimis mortalium,
 Ægrotant..*

& qui bona sectantur, itidem errant gloriam & gra-
 tiam apud principes fugiendo. Philosophus ergo re-
 bus gerendis abstinens tales non fugiet. Ciuilis et-
 iam amplectetur eos, auideque audiet, nihil obtur-
 bans, neq; aures intempestiuis atque sophisticis col-
 locutionibus interpellans: sed volentibus illis disse-
 rere gaudens, colloquens, vacans, & conuersans.

*Bis sex dierum confero viam, solum
 Bercynthiam regionem..*

C Is si non tantum agriculturæ studiosus, sed etiam hu-
 manitatis fuisset, maluisset profecto cōferere agrum
 tot alendis sufficientem, quàm Antisthenis illum a-
 gellum, quem ægre ipsi rursus exemisti. quòd si te in-
 terrogarem, orbem terrarum obire totum recuso. At
 vero Epicurus bonum in altissima quiete, tanquam
 in portu ab vndis tuto ac silente collocans, benefi-
 cium dare non modo pulcrius, sed etiam iucundius
 esse ait quàm accipere. Nil enim tam est ferax gaudii,
 atque gratia. & sapuit, qui Gratiis nomina imposuit,
 Aglaia, Euphrosynes, & Thalia. Maior enim & pu-
 rior est læticia dantis. Itaque sæpe pudet accipere be-
 neficium: semper cum gaudio gratificamur aliis. Be-
 ne autem multis faciunt, qui eos bonos reddūt, quo-
 rum opera multi indigent. sicut contra qui princi-
 pes, reges, tyrannosq; solent corrumpere sycophan-
 tæ, calumniatores, atq; adulatōres: ab omnibus pro-
 fligantur atque puniuntur: vt qui lethale venenum
 non in vnum aliquem iniecerūt calicem, sed in fon-
 tem publicum, & quo vniuersos vti norint. Sicut igitur
 Calliæ illos in comœdia traductos adulatōres Eu-
 polis ait, non igni, non aere, non ferro arceri posse ne
 ad cœnam comœcent: Apollodori autem tyranni, &
 Phalaridis, & Dionysii amicos atq; familiares exqui-
 sitis suppliciis peremerunt, dirisq; deuouerunt: quòd
 illis vnum iniuria afficientibus, hi per vnum princi-
 pem multos læderent. ita qui cum priuato consuecit
 philosophus, efficit vt is seipsum nulla molestia, nul-
 lo damno afficiat, placideque viuat: qui vero prin-
 cipis alicuius malos mores corrigit, animumque ad
 officium dirigit, is quodammodo publice philoso-
 phatur, optimumque publicum emendat quo om-
 nes gubernantur. Sacerdotibus ciuitates honorem
 habent, eosque venerantur, quod bona ii à diis non
 sibi tantum, suisque amicis & familiaribus, sed in
 commune omnibus ciuibus precantur. & vero ii
 deos non faciunt bonorum largitores: sed cum tales
 suapte sint natura, eos obsecrant. Principes philoso-
 phi cum iis versantes iustiores faciunt, moderatio-
 res, & ad beneficentiam propensiores: vt par sit eos
 etiam magis gaudere. Mihi quidam faber lyram

F

quoque eo libentius videtur alacriusque fabricatu-
rus, si sciret, eum, qui habiturus eam esset, canendo
Thebas muris circumdaturum, vt fecit Amphion,

A εργάσαται καὶ παρρησιώτερον, μαθὼν ὡς ὁ ταύτιω κτη-
σάμενος τὴν λύραν μέλλει ὁ Θεβαίων ἀστὴν τείχεϊν ὡς ὁ
Ἀμφίων, ἢ τὴν Λακεδαιμονίων εἶσιν παύειν ἐπάδων καὶ
παρρησιώμενος, ὡς Θαλῆς καὶ τέκτων ὁμοίως, πηδάλιον
δημιουργῶν ἠδ' ἰσομα, πυθόμενος ὅτι τοῦτο τὴν Θεμιστοκλέους
ναυαρχίδα κυβερνήσει παρρησιώσαν τῆς Ἑλλάδος, ἢ τὴν
Γορμηπίου τὰ πειρατικὰ καὶ ναυμαχουῦτος. πῶς οἱ δὲ
παρρησιώσει τὸν φιλόσοφον, ἀφ' ἑαυτοῦ ὡς ὁ τῶν πα-
ραφύλων πολιτικῶν ἀνὴρ καὶ ἡγεμονικῶν, καὶ ὁ φερόμενος ἐστὶν,
διχομοδίων, νομοτετῶν, καὶ ἄλλων τοῖς πονηροῖς, αὐτῶν τοῖς
B ὀπίκειν καὶ ἀγαθοῖς; ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ ναυπηγῶν ἀ-
γεῖος ἠδὲ ἑργάσαται πηδάλιον, πυθόμενος ὅτι τοῦτο τὴν
Ἀργῶν κυβερνήσει πᾶσι μέλουσαν καὶ τεκτονικῶν ὅτι ἀπὸ
τῶν κατασκευάσασθαι ἀρῶν παρρησιώμενος ἢ ἀμαξάν, ὡς πῆρ ἀ-
ξονας οἷς ἐμελλε Σόλων τοὺς νόμους ἐγχαράξειν. καὶ μὴ
οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, εἰ μὴ ψυχρῶς ἡγεμονικῶν καὶ πολι-
τικῶν ἀνδρῶν ἐγχαράσσιν βεβαιῶς καὶ κρατήσασιν, νόμους δὲ
ναυπηγῶν αἰετοῖσιν. ἢ καὶ Πλάτων εἰς Σικελίαν ἐπέβησεν,
ἐλπίζων τὰ δόγματα νόμους καὶ ἔργα ποιήσασιν ἐν τοῖς Διο-
C νιστοῦ παρρησιώσασιν ἀλλ' ἔπειτα Διονύσιον, ὡς παρρησιώσαν πη-
λίφησον, ἠδὲ μολυσμῶν ἀνάπλεων, καὶ τὴν βασιλίαν ὅτι
ἀνέντα τῆ τυραννίδος, ἐν πολλῶ χρόνῳ δόλοσποιον ἔσαν καὶ
διέκπλυνον δρομῶν ὄντας ἐπὶ δεῖ τῶν χρηστῶν ἀπλάμ-
βόμεσθαι λόγων.



PLVTARCHI, AD PRIN-
cipem ineruditum.



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ,
Πρὸς ἡγεμόνα ἀπείδευτον.

PLATO à Cyrenæis rogatus, vt
leges ipsis scriptas relinqueret,
republicamque constitueret,
recusauit: quòd diceret difficul-
ter Cyrenæis leges posse poni,
rebus eorum ita lætis: ac nihil ita
esse petulans, ferox, atq; imperio
reluctans, atque est homo rebus, vt videtur, secundis
fruens. Itaq; difficile est imperantibus consilium de
imperio dare. verentur enim doctrinam, vt pote im-
peraturam ipsis, admittere, ne potentia ipsorum pre-
stantiam ea rationibus officii subiugans minuat.
Quippe ignorant isti Theopompi Spartanorum regis
consilium, qui cum primus Spartæ regibus epho-
ros adiunxisset, exprobranti vxori quòd filiis regnū
minus quàm accepisset ipse relicturus esset: respon-
dit, Tanto id maius esse relicturum, quanto firmitus.
nimia enim vehementia ac immoderata regni po-
tentia, remissa: simul cum inuidia periculum decli-
nauit. Et tamen Theopompus imperio tanquàm ma-
gno fluuio ad alios deriuato, quantum iis dedit, tan-
tum sibi ipse ademit. Doctrina autem philosophica
in principe habitans, eiusque custos & tanquam
consiliarius, potentia veluti nimis habiti corporis
maiozem iusto vim detrahens, id relinquit quod est
sanum. Sed plerique principum atque regum ob a-
mentiam imitantur imperitos statuarios, qui putant
magnos ac validos visum iri colossos, si eos admodū
diuaticatis cruribus, distentosque & hiantes fingant.

PLATONΑ Κυρηναῖοι παρεκέλευον νό-
μοις τεγραμμένον αὐτοῖς ἀπολιπεῖν,
καὶ διακοσμήσασθαι τὴν πολιτείαν ὅς παρη-
τήσατο, φήσας χαλεπὸν εἶναι Κυρηναῖοις
νομοθετεῖν οὕτως ἀτυχοῦσιν. οὐδὲν γὰρ
οὕτω ταύρον καὶ βαχὺ καὶ δεισάρκτον ὡς ἀ-
νήρεφου εὐπαρίας δοκῶσιν ἐπιλασμεθαίμενος. διὸ τοῖς ἀρχῶν
σι χαλεπὸν εἶναι σύμβουλον παρρησιώσαντος ἀρχῆς ἡγεμῶν. τὸν γὰρ λόγον
E ὡς παρρησιώσαντος ἀρχῆς ἀδελφῶν φοβοῦν, μὴ τῆ δεισιφροσύνης αὐτῶν
ἀγαθὸν καλοῦσιν ὡς καὶ ἡγεμῶν δουλωσάμενος. οὐ γὰρ ἴσασιν
τὰ Θεοπόμπου τῆ Σπαρτιατῶν βασιλείας, ὅς παρρησιώσαντος ἐν
Σπάρτῃ τοῖς βασιλῆσιν καὶ ἀμύξας τοὺς ἐφόρους, εἶτα οἱ δὲ
διζόμενος ὑπὸ τῆ γυναικῶς εἰ τοῖς παισὶν ἐλάττονα παρρησιώσαντος
τῆ ἀρχῆς παρρησιώσαντος, Μείζονα μὲν εἶναι (εἶπεν) ὅσῳ καὶ βεβαιῶ-
οτέραν. ὁ γὰρ σφοδρὸν αἰεὶς καὶ ἀκρατὸν αὐτῆς, ἀλλὰ ὡς φθόνῳ
διέφυγε τὸ κίνδυνον. καὶ τοῖ Θεοπόμπου μὲν εἰς ἑτέροις τὸ τῆς
ἀρχῆς ὡς παρρησιώσαντος, μετὰ ἑσθέρων παροχρητευσάμενος,
ὅσῳ ἄλλοις ἐδωκεν, αὐτῶ παρρησιώσαντος ὅς ἐκ φιλοσοφίας ὡς ἀρ-
χοῦ παρρησιώσαντος καὶ φύλαξ ἐγκατοικιστῆς λόγος, ὡς παρρησιώ-
F ξίας τῆ δυνάμεως τὸ ὀπίσφαλές ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑ-
γαῖνον. ἀλλὰ νοῦν ἔκ ἔχοντες οἱ πολλοὶ τῶν βασιλέων καὶ
ἀρχόντων μεμυῶνται τοὺς ἀτέχνους ἀνδραποποιούς, οἱ νομί-
ζουσι μεγάλους καὶ ἀδρούς φαίνας τοὺς καλοῦσιν, αὐτῶν δὲ βε-
βαιῶσιν σφοδρὰ καὶ δεισφροσύνην καὶ κενότητα πλάσσωσι.

Vide Salustii
ord: ad
Cassianum
in his.

X